

Fanny

Fanny

Marcellus Emants

Uitgeverij Diderot

ISBN: 9789403725789

Fanny

De kinderen aten vooraf. Eerst had zij er niet in willen toestemmen. Waarom moesten die lievelingen in hunne gewoonten gestoord worden? Wie niet genoeg van zijn vriend hield om het bijzijn van diens kinderen te willen verdragen, wanneer hij aan den huiselijken disch genoodigd werd, deed beter eene dergelijke uitnoodiging niet aantemen.

Jan had kalm toegehoord, en haar op zijn bedaarde manier weten te beduiden, dat hij niet ter wille van zijn vriend, Frans, maar voor haar zelve de kinderen niet aan tafel wilde hebben. Sinds haar bevalling at zij heden voor den tweeden keer beneden. Zij was immers nog te zwak om al die drukte te kunnen verdragen.

Toen had zij toegegeven, doch was er op blijven staan, dat het eten voor Cleo en Ro niet naar de kinderkamer zou worden gebracht. De kinderen mochten volstrekt niet het gevoel hebben, dat zij werden weggestopt of ook maar bij een vreemde achtergezet.

‘In 's hemelsnaam’ had Jan geantwoord, begrijpende dat zij onverzettelijk aan dit laatste besluit zou vasthouden. Tante Bee, die op zijn beslissing gewacht had, was daarop het speeltafeltje in de eetkamer gaan dekken, na verzekerd te hebben dat zij alles wel naar aller genoegen in orde brengen zou. Daaraan twijfelde dan ook niemand.

Tante Bee heette eigenlijk Berenice; Cleo en Ro waren afkortingen voor Cleopatra en Robert.

Voor een Hollandsch burgergezin, dat gedurende een achttal jaren in een stille straat van een provinciestedje gewoond had, klonken deze namen zekerlijk ongewoon. Van peetooms of tantes waren zij niet afkomstig, maar Fanny - die zelve naar Fanny Lewald genoemd was, terwijl haar oudere zuster Berenice, als zegenbrengster, heette - had van haar vader de zonderlinge liefhebberij overgeërfd haar kinderen met vreemde namen te bedelen, liefst aan beroemde personen ontleend. Aldus had de bewondering voor Cleopatra, welke zij van haar jeugd af gekoesterd had, den naam harer oudste dochter onherroepelijk vastgesteld, terwijl haar dwepen met Schumann's compositiën den naam van het tweede kind, en haar ingenomenheid met Musset dien van nummer drie had bepaald.

Jan had met leedwezen dezen familietrek in zijn vrouw ontdekt, maar reeds in de eerste maanden van zijn huwelijk ingezien, dat het verkeerd zou zijn haar daarin tegentegaan. Haar prikkelbaar gestel moest zooveel mogelijk worden ontzien, en wel vooral door een groote mate van toegeeflijkheid waar het punten van ondergeschikt belang gold. -

Ro had het amper opgelet, dat zij vroeger dan anders aten en aan een gedekt speeltafeltje moesten zitten, terwijl op de groote tafel als gewoonlijk servetten, borden, glazen enz. prijkten, en zelfs - wat ongewoon was - twee schalen met vruchten en een menigte kleine snoeperijen. Ro was in het algemeen weinig opmerkzaam, zoodat pa wel eens nadenkend het hoofd schudde, wanneer hij in de droomerige, blauwe oogen naar een spoor van verstandsontwikkeling zocht. De dokter echter was niet zoo ongerust over Ro; de jongen at als een wolf, en kwam op zijn tijd door de noodzakelijke kinderziekten heen. Een geleerde zou er wel nimmer uit hem groeien, doch wat deed dat er toe? Minder ingenomen was hij met de bleeke, levendige Cleopatra, die geheel het tegendeel was van haar stompen, gezonden broeder.

‘Dit wordt nu nog aardig gevonden’ placht hij tegen anderen te zeggen, wanneer Cleo het uitgegild had van plezier, zonder dat iemand de aanleiding van die opwinding wist te ontdekken, of wanneer zij de kleine handjes krampachtig samenknep, blijkbaar onder den invloed van een te vroeg ontwikkelde fantasie, die haar allerlei zonderlinge beelden voor oogen tooverde.

‘Later beziet men die dingen uit een geheel ander oogpunt.’

Cleo kon 't maar niet vatten dat er een vreemde heer zou komen eten. Het verschijnsel was in Jans huishouden ook ongewoon. Terwijl tante Bee vleesch sneed, nu en dan een blik naar de groote tafel werpend die zij geheel alleen in orde had gebracht, omdat Mijntje mevrouw helpen moest, werd zij met vragen bestormd. Wanneer zij dan niet terstond toelusterde, riep Cleo immer driftiger: ‘tante Bee, tante Bee! tante Bee!!’ totdat de goede vrouw het levendig nichtje aankeek en haar vragen beantwoordde:

‘En waar heeft die meneer gisteren gegeten tante?’

‘Dat weet ik niet, lieve.’

‘Och! tante, u weet het wel. U moet het weten tante! Toe, zeg het?’